

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЬИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Теч. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 48.

ПОЗДРАВЪ

Свѣтлой Княгиньи

Персиди А. Караборъевниѣ

приликомъ Нѣногъ долазка у Валѣво

15. Юніа 1857. год.

Весело, о Срби пойте!

Радостный движите гласъ

Поносно данасъ ми стойте

Среѣный ерѣ приспѣ вамъ часъ:

Са поля Крушичкогъ равногъ,

Кличевца са брда славногъ

Геніе зове ерѣ Васъ!

Валѣво место ты красно.

Торжества спремай садъ чаръ,

Попѣвай садъ громо-гласно

Среѣе ти ето на даръ:

Ето ти ерѣ иѣри драге

Княгинѣ Србске намъ благе,

Радуй се младый и старъ!

Плетите вѣнце прекрасне

Валѣвске дѣвице вы!

Двойнице удесте ясне

Пастири водъ стада сви!

Весело пѣсме садъ стройте

На сусреть ПЕРСИДИ пойте,

Србіе славови!

Валѣво! о мѣсто мило,

Колевко драга ЮЙ ты!

Красоте отварай крило

Место ЮЙ младости.

Зелене ливаде, лузи,

Шумице, славуя друзи

Пливайтъ у радости!

Да су ми крила ахъ! перна

Тамо бы кренуо летъ;

Изъ срца запѣво б' верна

Цѣо башъ некъ чуе светъ:

„Княгиньо Свѣтла, намъ мила

Вишня некъ храни ТЕ сила

Среѣе Т' некъ цвета цветъ!“

Ал' вако духъ ми текъ лети
Валѣву миломе ТВОМЪ,
Надъ истимъ весело трепти,
Торжеству радуе с' томъ.
Валѣва поносъ онъ гледеѣ
За ТОБОМЪ жельно слѣдеѣ
Срцу олакшава мом'.

Ф. Н. Г.

Валѣвацъ.

СМРТЬ ЛУДВИКА XVI.

(Свршетакъ.)

Монтаняри, съ овимъ страшнымъ предложеніемъ, кое се светини у Паризу допадало, учине, да е осуѣненъ по-стало скоро неизбѣжно. Идући предъ свима другимъ партаема приморавали су иѣ, да иѣмъ оне премда издалека слѣдую. Уставно вышество састовѣе се изъ веѣе части Жирондена, кои се нису были усудили да се изразе за неприкосновеность Лудвика XVI, и изъ партае одъ равнице, заключи, на предложенѣ Петіона, противъ во-ль фанатичны монтаняра и приврженика неприкоснове-ности да ѣе конвентъ судити Лудвику XVI. Робертъ Линде састави у име одбора свое извѣстіе о Лудвику XVI, сачини се еданъ актъ, кой е сажржавао дѣла коя су краљу приписивана, и скупштина позове предъ себе апсеника.

Лудвикъ XVI. веѣъ е было четири мѣсеца затво-ренъ у Тамплу, онъ не было тамо слободанъ, као што е изъ — найпре хтела законодателна скупштина, давши му Луксенбургъ за обиталиште. Подозрѣваюѣа скупштина строго га е чувала; али онъ ипакъ, предавши се своіой судбини, на свашто приправанъ, не дао примѣтити ни нестрпѣня, ни каыня нити икакве болѣ. Онъ е поредъ себе имао едногъ единогогъ служителя, Клери-а, кои е у исто време послуживао цѣлу кралѣвску фамилию. У пр-вымъ мѣсецима нѣговогъ затвора не се онъ одъ нѣ раз-стаю, и у томъ е іоштъ нѣку сладость налазіо; онъ е тѣшио себе и другове свое несреѣе, свою жену и сестру, онъ е было учитель свомъ сыну, младомъ доѣну. Онъ е много читао, и често е у руке узимао историю Англіе, саставѣну одъ Хюма; онъ е ту нашао многе збачене владателѣ, и едногъ измеѣу нѣи, когъ е народъ было осу-

діо. Човѣкъ свагда тражи судбине своіой подобне. Али утѣхе, кое є онъ налазіо кодъ свое фамиліе, нису дуго траяле: нѣга одъ нѣ одѣле чимъ се породило пытанѣ о нѣговомъ суѣненю. Община хтела є избеѣти, да се апсеници недоговараю о своемъ правданю; надзираванѣ Лудвика XVI. было є свакій данъ све жешѣе.

Међутимъ Сантеръ добѣе заповестъ, да доведе Лудвика XVI. предъ скупштину. Онъ отиде по краля у Тамплъ заедно съ варошкимъ управителѣмъ, кои саобшти краљу свое посланство, и запита га да ли ће иѣи. Лудвикъ неко време узтезао се, а найпослѣ рекне: „И то є насиліе; и томъ треба уступити.“ И онъ се рѣши, да ступи предъ конвентъ, когъ онъ нѣе одбацивао, као што є англійскій краљ Карль I. чиніо према своимъ судіама. Чимъ се явило да онъ долази: „Преставници“, рекне предсѣдатель Бареръ, „Вы ѣете садъ упражнявати право народне правде, нека ваше положенѣ и држанѣ буде сходно новомъ званію“. И окренувши се къ галеріама: „Грађани, опомените се оногъ страшногъ ѣутаня, кое є пратило Лудвика XVI. повраћеногъ изъ Варена.“ Држанѣ Лудвика XVI. улазеѣи у салу скупштине, было є постоянно, и онъ увѣрително погледа на скупштину. Онъ є стаяо предъ нѣомъ; и предсѣдатель, съ дрктаюѣимъ гласомъ рекне: „Лудвиче! народъ францускій обтужує васъ: вы ѣете садъ чути актъ садржаваюѣий вама приписивана дѣла; седите.“ Єдна столица была є за нѣга спремна, и онъ седне. У дугомъ испитиваню показивао є онъ спокойство и присутство духа; онъ є на свако питанѣ ладно одговорію, понайвише побѣдително и побудително. Онъ є одбѣіо пребацивана у смотреню нѣговогъ поступања пре 14. Юлія, наводеѣи, да нѣгова власть іошѣ нѣе была ограничена декретомъ уставодавне скупштине; найпосле починаюѣи одъ 10. Августа, сва явна дѣла одбацивао є на министерску пододговорность и одрицао се свію тайни корака, кои су нѣму лично были приписивани. Онъ нѣе признавао и да има какавъ гвозденый сандукъ, и одрицао є сва писма, коя су му была поднешена, и найпосле позивао се на законъ неприкосновености.

Кадъ се Лудвикъ XVI. вратио у Тамплъ, конвентъ є узео у претресанѣ захтеванѣ нѣгово, да му се даде єданъ бранитель. Бадава су се томъ противили нѣки монтаняри, конвентъ заключи, да му се даде єданъ совѣтъ. Онъ за то наименує Тарже-а, и Тронше-а, но првый се тога одрекне. На то почитанія достойный Малербъ понуди се конвенту, да брани Лудвика XVI. „Я самъ быо двапутъ позванъ“, писао є онъ конвенту, „у совѣтъ онога, кои є быо мой господаръ, у оно време кадъ су сви за тымъ званіемъ чезнули; я самъ му дужанъ ту исту услугу учинити сада, кадъ ово званіе многи сматраю за опасно.“ Нѣгово захтѣванѣ буде одобрено. Ово доказательство одданости коснуло се срца Лудвика XVI. кадъ су га сви были оставили. Кадъ є Малербъ ушао у собу, приступи онъ къ нѣму, загля га, и са сузнымъ очима рекне му: „Ваше пожертвованѣ тимъ є благороднѣе, што вы вашъ животь опасности излажете, а мой неизбавляте.“ Малербъ и Тронше непрестано су се занимали съ нѣговомъ обравомъ, и себи придруже М. Десеза. Они су ободравали краля, али су увидили, да то тешко иде. Онъ іймъ є є

данпутъ рекао, „Я самъ увѣренъ, они ће ме погубити; али ништа зато; занимаймось съ нашимъ процесомъ, као да бы га я добіо; и оѣу га занста добыти, еръ ће за мномя остати чистъ спомень.“

Найпослѣ приспѣ данъ обране. То объяви М. Десезъ. И Лудвикъ XVI. ту є присуствовао: найвеѣа тишина владала є у скупштини и на галеріама. М. Десезъ навео є за обрану обтуженогъ краля сва призренія правде и невиности. Онъ се позивао на неприкосновеность, коя є нѣму закономъ дана; онъ є рекао, да као краљу неможе му се судити; а народни представници, као тужительи немогу быти нѣгови судіе. У томъ онъ ништа нѣе навео быо, што нѣе єдна часть скупштине подпомагала. Али є онъ найвеѣма на тимъ настоявао, да оправда поступањѣ Лудвика XVI, и да му припише свагда чисте и непорочне намѣре. Онъ доврши съ овымъ послѣднѣимъ и торжественымъ рѣчимъ: „Найпре чуйте исторію, коя ће реѣи явнимъ гласомъ: Лудвикъ дошавши на престолъ у своіой 20. години, донео є са собомъ примѣръ нравій, правду и штедливость; а нѣе донео никакву слабость: онъ є быо не престано пріатель народа. Народъ є хтѣо да се укине єданъ несреѣный данакъ, Лудвикъ га є укинуо, народъ є хтѣо, да се укину поданство и спаилуци, Лудвикъ ій є укинуо; народъ є захтѣвао реформе, онъ ій є увео; народъ є хтѣо промѣнути свое законе, онъ є на то санзволю; народъ є хтѣо, да толики миліони Француза задобію своя права, онъ іймъ є то дао; народъ є хтѣо слободу, онъ имъ є и то дао. Неможе се одреѣи Лудвику XVI. та слава, да є онъ са своимъ пожертвованяма ишао предъ народомъ, пакъ су га вамъ нѣга предложили . . . Я недовршуемъ грађани, я самъ стао предъ исторію, помыслите да ће она судити о вашой пресуди, а да ће нѣно суѣенѣ быти вѣчно.“ Али страсти су веѣъ были ослепиле, и нису кадре были предвидити. Жирондени желили су избавити Лудвика XVI. али они су се бояли да іймъ се не пребацѣ да су роялистѣ кое су имъ име веѣъ почели давати монтаняри. За време целогъ процесса нѣгово поступањѣ было є доста дволично: они се нису смели изразити ни за обтуженога ни противъ нѣга, и нѣова умереность нѣи є упропастила, а нѣе имъ ни на што послужила. У овай паръ нѣгова стваръ, не стваръ нѣговогъ престола, него нѣговогъ живота, была є и нѣова стваръ. Садъ се рѣшавало, правдомъ или државнимъ ударомъ, да ли ће се повратити къ законитомъ правленію, или да ли ће се продужити революціонарно правленіе. Побѣда Жирондена или Монтаняра састаяла се у ономъ или овомъ рѣшеню. Монтаняри су се яко узбунили. Они су наводили, да се слѣдує формама, на кое є республиканска енергія веѣъ заборавила и да є обрана Лудвика XVI єданъ коракъ у монархію. Якобини су ій снажно подпомагали, и депутаціе доѣу у скупштину, да захтѣваю смрът краля.

Међу тимъ Жирондени, кои се нису усуѣивали подпомагати неприкосновеность, предложило єдно вѣшто средство, да бы се Лудвикъ XVI. одъ смрти избавіо, апеліраюѣи одъ пресуде конвента на народъ. Крайна десна странка іошѣ є протестирала што є конвентъ себе у судъ преобратіо. Али почемъ є надлежность конвента у овой ствари веѣъ была найпре заключенѣмъ примлѣ-

на, то се све снаге и силе обрете на другу страну. Самъ предложи, да се Лудвикъ XVI прогласи за кривца но да скупштине цѣлогъ народа изрекну казнъ. Бизо бое- ни се, да се съ тымъ конвенту неприпише слабость, пред- ложи да самъ конвентъ изрекне казнъ, те да се послѣ тога одъ те пресуде апелира на пресуду народа. Монтаняри се живо упу противъ тогъ мнѣнія, а осимъ овы и велика часть умѣрены уставобранителя, кои су мы- слили да ће се породити грађанска война, ако се на- родъ у свое скупштине сазове. Конвентъ се савѣтовао, и кадъ се предложило питањѣ апелираниа на народъ, 284 гласа была су за апелираниѣ 424 а противъ тога; десето- рица нису се хтѣли изразити. После тога, почемъ се апелираниѣ одбацило, пређе се на страшно питањѣ о опре- дѣленю казни. Паризъ е быо у najveћемъ степену уз- бунѣнъ; претило се депутирцима и на самымъ вратима скупштине; бояло се новы иступлѣня народа; по якобин- скимъ клубовима орила су се нападания на Лудвика XVI и на десну странку конвента. Монтанярска партия, коя е донде была найслабѣя, ишла е на то, да средствомъ за- страшениа добѣе вышество. Найпослѣ почемъ су крозь четири сата депутирци прозивани давали свое гласове, рекне предсѣдатель Вернио: „Грађани, я ѣу прогласити резултатъ вотираниа. Кадъ правда изговори, мора доћи редъ и на човѣчность. Было е 721, кои су давали гла- сове. Савршено вышество было бы дакле 361. гласъ. Смртъ буде прогласена съ вышествомъ одъ 26. гласова. Мнѣнія су была помѣшана: жирондени су се изразили за смртъ; najveћа часть десне странке изразила се за за- творъ или изгнаніе; неки монтаняри изразили су се као и жирондени. Чимъ се дознао резултатъ вотираниа пред- сѣдатель рекне са жалостнымъ гласомъ: „Я извѣстѣмъ у име конвента, да е смртъ казнъ, кою е онъ изрекао про- тивъ Лудвика Капета. Бранительи ступе предъ скупшти- ну: они су были врло забунѣни. Они су покушавали да доведу скупштину на чувство сажалѣвня, сматраюћи на малый брой гласова, кои е пресудіо. Али се ово пита- њѣ већ претресивало и рѣшило. „Законы се сачинявао башъ само по едномъ вышеству,“ рекао е еданъ Монтаняръ — „Есть,“ одговори еданъ гласъ, али се заключена могу опозвати, животъ пакъ едномъ човѣка не може се. Малербъ хтѣо е говорити, али не могао доћи до говора. Еданъ угушавало е нѣговъ гласъ, и само е неке молбене рѣчи испустіо изъ уста. Нѣгова жалость плѣни скупштину. Жирондени захтѣваше повторително вотираниѣ, као по- следнѣ средство; али ни у томъ они неуспѣдоше, нѣгова нерѣшителность и страшливость у одсудномъ часу, у- пропастила е и краля и нѣи, — и пресуда буде изре- чена.

Лудвикъ се томе надао. Кадъ е Малербъ къ нѣму плачући дошао, да му обзнани пресуду на смртъ, нашао га е наслонившегъ се съ лактомъ на асталъ, а лице на Руку, у дубокимъ мыслима. На лупу породившу се при улазку Малерба устане Лудвикъ XVI и рекне му: „Има већ два сата како размышлявамъ, да ли самъ за време могъ владаниа одъ мой поданика заслужио и пайманъ ху- ленъ. Е добро! г. Малербе, я вамъ се кунемъ са своимъ истиномъ могъ срца, као еданъ човѣкъ, кои ће ступити предъ Бога, я самъ свагда хтѣо среѣу народа, и никадъ нисамъ ни пожеліо, што бы нѣму противно было. Малербъ

га е тѣшио съ надеждомъ, да ће се примити повто- рително вотираниѣ, кое Лудвикъ не веровао. Онъ е мо- ліо Малерба пратећи га, да га неостави у нѣговомъ по- следнѣмъ магновеню. Малербъ обећа му, да ће опетъ доћи; али онъ е више пута къ нѣму долазіо, но до нѣга не могао доћи. Лудвикъ често е то захтѣвао, и быо е жалостанъ, што га не могао іоштъ видити. Онъ е спо- койно саслушао пресуду, кою му е обзнанио министеръ правосудія. Онъ е захтѣвао три дана, да дође предъ Бога; осимъ тога захтѣвао е да му даду едномъ свеште- ника, когъ е онъ желіо, и да може бити у слободномъ саобраштеню са своіомъ женомъ и дѣцомъ. Ова два послѣдня захтѣваниа дозволе му се.

Магновенъ састанка было е ужасно за ову несре- щну фамилию; а време растанка было е іоштъ ужаснѣе. Луд- викъ раставши се, обећа, да ће іи сутра опетъ посѣти- ти; али вративши се у свою собу, осећао е, да е то вр- ло тежко трплѣнъ, и корачаюћи по соби, рекне: „Я не- ку иди.“ То е было нѣгово последнѣ колебанъ душе: послѣ тога само е мысліо, да се за смртъ приуготови. Ону ноћ, коя е предходила нѣговомъ погублѣню, мир- но е спавао. Нѣговъ служитель Клері пробуди га у 5 сатій, као што му е быо заповѣдіо, и онъ учини свои послѣдня разполаганя. Онъ се пречести, изрекне Кле- ри-у последнѣ рѣчи, и остави му све оно, съ чимъ е смѣо разполагати, еданъ престенъ, еданъ печать, неколи- ко коня. Већ захуе добоши, зачуо се довлачени то- пови, и узбунѣни гласови. Найпослѣ уђе Сантеръ. „Вы- ме тражите,“ рекне Лудвикъ, „молитъ васъ само еданъ минуту.“ Онъ преда свой тестаментъ едномъ чиновнику изъ варошкого управительства, зайште свой шеширъ, и рекне съ постояннымъ гласомъ: „Айдо!“

Еданъ сатъ ишла су кола изъ Тампла до револю- ционарне пѣяце. Съ обе стране пута стояли су солдати, више одъ 40 хиляда людій было е подъ оружіемъ; Па- ризъ быо е жалостанъ. Жительи кои су погублѣваню присуствовали, нити су одобравали, нити су явно сажал- лѣвали: сви су ѣутали, владала е обшта тишина. До- шавши на мѣсто погублѣвня, Лудвикъ сиѣ се съ кола. Съ постояннымъ коракомъ поппе се онъ на басамаке гу- билишта, клечећи пріими благословъ одъ свештенника, кои му е на то рекао, као што кажу: „Сыне светогъ Лу- двика поппи се на небо!“ Онъ даде себи руке свезати, премда съ узтезанѣмъ, и живо окренувши се на лѣву страну губилишта, рекне: „Я умирамъ невинъ, опраштамъ моимъ непріятельима; а ты, несрећный народе! . . . У истый махъ ударанъ у добоше угуши нѣговъ гласъ, а нѣга узму три целата. У 10 сатій и 10 минута престао е живити.

Тако е погинуо, 39 година старъ, после 16½ годи- шнѣгъ владаниа, тражећи народно благостанъ, наибольшій, али найнесрећниі између монарха. Нѣгови прадѣдови оста- вили су му революцію. Више него и еданъ одъ нѣи быо е онъ у станю, да ню предупреди или оконча; еръ онъ е могао бити краля обновитель пре, него што е она букну- ла, а доцнѣ уставный краля. Онъ е може бити единый владатель, кои неимаюћи никакву страсть, не грамзіо ни за власћу, и кои е имао два качества, коя чине до- бре краљѣе, страхъ одъ Бога и любовь према народу.

Онъ е погинуо као жертва страсти, кое онъ не имао, жертва свое околице, која е одъ нѣга сасвимъ различна била; и жертва прости светине, коју онъ не био раздражио. Мало има краљва, кои е споменъ такве похвале достоянъ. Историја казаће о нѣму, да бы онъ био единственый краљ, да е само имао већу душевну снагу.

П у т о в и С у д б и н е.

(Продужено)

„Сестро не радујсе пре времена; можда несрећа јошће за нама пузи, као отровна гуја по мирисавомъ цвѣћу,“ одговоримъ я Ярна; — но и мое срдце биаше већ мало утишано и духъ мой бодрѣи.

Мы садъ наставимо нашъ путь мало съ лакшимъ ко-ракомъ узъ врлетне стене, кое су водиле къ узаној ка-пѣи нашега замка. Кадъ смо до капе дошли, изиђу намъ неколико служителя и жена изъ замка са горећимъ ма-шалама на сусреть; — но на лицу њиловомъ могао се примѣтити изразъ ужаса и несреће. „Немойте се пла-штити“ викну намъ они предњи, „велика се несрећа до-годила!“

„Моје слутѣ!“ викнемъ я поражена и одъ силногъ дрктаня едва самъ се на коню могла држати!

Ярна е показала веће присуство духа. „Кажите шта се догодило? Ми треба то одма да дознамо,“ гово-раше она слугама, сяше съ коня и помогне после и ме-ни, да и я сяшемъ.

На то предузме еданъ одъ њи рѣчь.

„Чуварка дѣце биаше предъ вече у башти, гдѣ су се оба дѣтета изграла по мекој тревѣ испредъ великогъ рибняка. Наеданпутъ, излети изъ шибля една курячица, која е Богъ зна одкудъ овде забасала, и —“

Садъ као да е и Ярна наеданпутъ клонула. Она се у очаяню у прси лупала, и прекине бесѣду слуге съ рѣчма: „за име Бога, моя бѣдна Лиляна — она е мртва!“

„Ние тако, свѣтла госпођо,“ одговори слуга; „ва-ше е дете избављено; но мали Жарко синъ ваше се-стре —“

Више нисамъ ништа чула, — я самъ свестъ изгуби-ла. Као мртву однесу ме у унутрашность двора. Три дана биаше животъ мой у опасности; но я нисамъ ништа знала о моме ядномъ станю; благотворна не-свестъ застрла е тамомъ мой збућни духъ, невестица

ме изъ челюсти неописане туге изтргне; но чимъ доћемъ къ себи, одма се поврати и пакленый боль мое убиене душе. Я самъ видила мою судбину; — она ми е да-рвала животъ гори одъ смрти, а будућность моя биа-ше мрачна и грозна, у којој бияу само ужасне опоме-не прошлости као блудећа ноћна страшила.

Кадъ самъ се већ довольно освестила, и запитала гди е моя сестра, казаше ми: да е одма сутраданъ после оногъ несрећногъ догађая одпутовала са своимъ супругомъ у други свой оближњи замакъ, Рибницу. Пакостна е Вуча — тако се звала она баба — и она чуварка, у чиѣмъ е присуству мое ядно дѣте пострададо морали су е тамо пратити. Ме-ни е садъ двогубо тежко пало, што самъ се лишавала сестринске утѣхе, и я самъ се веома гнѣви а на Ярну што е она была тако равнодушна, да ме у часовима мое најжешће боль и туге саму остави. — Кадъ самъ се већ прилично снагомъ спорила, запиткивала самъ я подробнѣе, како се е тай несрећный случай догодио, и онда ми приповѣдаше: како се чуварка играла съ дѣ-цомъ по тревѣ, да се е мали Жарко за неколико корака удалю, кадъ е гладна курячица изъ честара устремила се и дете зграбила. У највећемъ страху узме чуварка Лиляну у наручя и нагне безобзирце бежати; а кадъ се већ прилично удалила и мало осврнула, видила е, како курячица дѣте у честаръ носи. На вику њну дотрче многи служители изъ двора, неки оружани а неки безъ оружя, у башту, но ништа друго нису више нашли, не-го само дѣтину мараму у тревѣ и трагъ одъ крви; — курячица е дѣте одвукла и по свой прилици раз-тргла.

„Јдна и кукавна майко!“ — реће Вољна сузимъ очима, наклонивши главу свою на раме болне Веште; „како си несрећна, безмѣрно несрећна била ты у оно време, кадъ су сви зли дуси свой адски гнѣвъ на тебе слабу и невину просули!“

„Есть, мое лепо дѣте,“ продужи Вешта, „у души мо-јој биаше истина суморна тама; па ипакъ нису зашле све звезде съ намргођеногъ неба мога живота, јошће е живила у мени вѣра на човеческо чувство и доброту, јошће самъ, ахъ, вѣровала у сестринску любовь; но на-скоро затимъ издаду ме и ови последњи трошни сту-бови, и тада ми се свећа цѣлога наданя угаси, на све стра-не не биаше за мене ништа друго, него ужасна злоба, пустошъ и пра!“

(Продужиће се).

О Г Л А С И.

Подписаный радъ е своя непокрет-на добра, која се у Неготини и око-нѣ налазе продати, и позива оне, кои би што одъ исты купити желели, да му се прѣяве. Добра су процентна и то: кућа у Неготини 350 # ц. браникъ са 500 комада дрва и поредъ нѣга два дана и по ораће землѣ, која се као ба-

шта употребљава 200. # ц. Ливада на Радуевачкомъ путу 40 # ц. браникъ у селу Ясеницы 50 # ц. Ливада близу Неготине 10 # ц. Исходъ ове цене не-може се ништа дати. Ко жели види-ти добра нека се обрати отчуу момъ Сими Новаковићу у Неготини.

ИЛИЯ ЛУКИЊЪ

Практикантъ Поп. Просвете.

Подписаный добио е ови дана одъ найболы майстора бечки врло фини гласирани и фикследеръ штифлетни, и то како мужки тако исто и женски. Осимъ тога има врло fine коже за израћенъ обућа, и врло изредногъ фикса, препоруче се многобройнимъ наручбинама.

ПАВЛЕ ЮВАНОВИЊЪ.

Чизмаръ (2,—3)

Издае Любомиръ П. Менашовићъ.

У Кнѣгопечатнѣи Княжества Србскогъ.